

Jinonický KURÝR

www.jinonickykuryr.cz redakce@jinonickykuryr.cz

**COTTON
BAR**
Prosinec ve znamení
Pilsner Urquell
Otevřeno denně od 17 hodin
Rohatecká 50, Praha 5

PROSINEC 2014

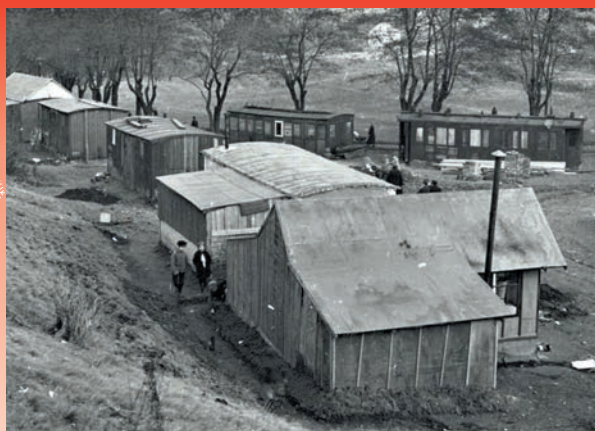
ČÍSLO 15

ROČNÍK II.

ZDARMA

MĚSÍČNÍK

PRAŽSKÉ NOUZOVÉ KOLONIE MĚLY SVÉ KOUZLO – KOLONIE HLINÍK V MOTOLE

POHLED NA BÝVALOU KOLONII HLINÍK.

POLOHA GPS: 50°03'55"N 14°20'44"E.

Hliník leží západně od Motola v sousedství golfového hřiště, zahrádkářské kolonie a v blízkosti přírodního parku Košíře - Cibulka. Na Hliníku - dlouho jsem přemýšlel, proč zrovna Hliník, všechno má přece nějakou spojitost, ale tady se prostě hmota na kovy netěžila.

Později jsem se dozvěděl, že všechny okolní cihelny byly zásobovány hlinou právě odtud, tak proto Hliník. Byla to další z mnoha nouzových kolonií v Praze. Tato byla zajímavá především tím, že byla převážně ze starých vyřazených drážních vagonů, provizorních přístřešků a obecních dřevěných sdružených domků.

V třicátých a čtyřicátých letech to byla kolonka opravdu těch sociálně nejslabších obyvatel, se všemi velice negativními průvodními jevy. Vzhledem k tomu, že nechci poškozit příbuzné těch, co ještě žijí, nebudu psát o tom, co všechno se dělo na této kolonci a v okolí. Ale kdo se prý dostal Na Hliník, už ne-

bylo kam dál, nebyla cesta zpět. Zbourána byla v roce 1960.

Pamatuji si, že na Výstavišti okolo roku 1995, 1. května, jsem se poklidně potuloval trhem a poslouchám, jak mluvil jakási řečníce z jedné nejménované strany. Ptala se: „Co vám dala privatizace? Nic. My vám dali nové byty, zrušili jsme dělnické kolonie, například Budánka a Hliník, a přestěhovali dělníky do důstojného bydlení v pražských sídlišťích. Nedopustíme znovu tu bídu kapitalistické doby.“ Přiznám se, že tenkrát jsem nevěděl ani, kde bylo Na Hliníku.

Ještě budeme citovat článek z černé kroniky novin Národní politika 15. 6. 1936:

Kabát a čepice na mostě

Včera po druhé pražské hodině nalezl Jan Moravec z Prahy III., Všehrdova ulice na Karlově mostě pohozený olivově zelený kabát a světlou čepici. Kromě různých drobností byl v kapse nalezen lístek se jménem Frant. Špaček, Praha XVII, Motol - Hliník a sdělení, že

končí život. Podle vyšetření jde pravděpodobně o třicetiletého řezníka Františka Špačka z Motola, nouzový domek č. 56, který asi v sebevražedném úmyslu skočil z mostu do Vltavy a utonul. Mrtvola dosud nebyla nalezena. Případ se vyšetřuje.

V příštím čísle se dozvíte o kolonci U Bulovky (u Waltrovky) přezdívanou Čína.

Svatopluk Bartoň

BYDLENÍ – DOBOVÁ DATA

- 58,5% bytů mělo jen jednu místnost,
- 5,5% bytů bylo v boudách nebo vagónech,
- 10% bytů bylo ve sklepech nebo v suterénu,
- 22,9% bytů nemělo tekoucí vodu,
- 11,8% bytů bylo polotemných či temných,
- 40% bytů bylo vlhkých,
- na 100 osob připadalo 62 lůžek,
- pokoje měly standardní rozměr 4x4m,
- nájemné činilo 40 - 65 Kč měsíčně,
- v roce 1950 stálo již 22216 nových bytů.

INZERCE

U BŮČKA
restaurace

Restaurace U Bůčka Vás
zve do nově otevřené
provozovny v areálu
Jinonického Záměčku

www.restauraceubucka.cz

Rezervace na Tel.: 737 780 745

Barvy Jinonice

15% sleva
na tónované
barvy

Color Pod vodovodem 4, 158 00 Praha 5 - Jinonice
tel.: +420 777 715 809, e-mail: info@icolor.cz, www.icolor.cz

JINONICE A BUTOVICE – POLOHOPIS

MOTOROVÝ VŮZ M 262.056 NA ZASTÁVCE PRAHA – JINONICE.

Foto: Ladislav Mlynářík

Jinonice a s nimi odnepaměti osudem spojené Butovice jsou menšími obcemi za vnitřní Prahou. Leží v nevelké kotlině sevřené ze třech stran mírnými vršky. Nalézají se asi 5,5 kilometru jihozápadním směrem od Smíchova, tedy na levém břehu řeky Vltavy.

Jinonice spadají pod městskou část Praha 5, jistý díl jejich katastrálního území však zasahuje až do Prahy 13. Jejich katastrální území přímo hraničí s Košířemi, Radlicemi, Farkání, Hlubočepy, dále se Stodůlkami, Malou Ohradou, se sídlištěm Butovice a s územím Motola.

Díky poloze nad Radlickou ostrožnou procházeli vždy Jinonice obyvatelé okolních vesnic směrem ku Smíchovu, vlastně je to podobné i dnes, skrze obec vede ulice Radlická. Ta slouží automobilové dopravě jako spojka okolních sídlišť v jihozápadním okraji Prahy. Silnice přímo navazuje na Rozvadovskou spojku, po které můžete dojet jednak do Plzně nebo dále až na západní hranice. Mnohem staršími spojnici s okolím jsou Buštěhradská železniční dráha (Pražský Semmering) otevřená dopravě v ro-

ce 1872, dnes vedená pod číslem 122, která po výjezdu ze Smíchovského nádraží stoupá obloukem nad Hlubočepy, přejíždí po dvou viaduktech k Děvinu a konečně se stáčí k Jinonicím, kde se nachází jedna z jejich zastávek. Dále pokračuje přes Cibulka do Motola a dále - Zličín, Hostivice a Rudná u Prahy. Dnes spojuje Prahu s Kladnem, Žatcem a dospívá do Chomutova a končí ve Vejrtech. Jako další spojnicí pak musíme zmínit trať Pražsko - duchcovskou (otevřenou dopravě roku 1873, dnes vedenou pod číslem 172), která se ubírá Prokopským údolím přes Řeporyje až do Berouna a dále.

Dominantou (bereme-li to slovo s rezervou) Jinonic je bezesporu se svými 371 metry nad mořem vrch Vidoule. Proto popíšeme tvář okolní krajiny právě z jejího nadhledu. Před sebou máme první horizontální půlkruh, za sebou pak druhý. Začneme odleva, od východu, od pohledu směrem ke Smíchovu. Tam se totiž zdvíhá vrch s Farkání a Malvazinkami zvaný Homole. Z jeho pásu spadá příkrá strán dolů do Jinonicko - Radlické

ostrožny vedoucí až k Vltavě. Z protilehlé strany svírá údolí lesnatý vršek nad Radlicemi, na jehož odlehlejší úbočí začíná již rozsáhlá planina, jakási malá náhorní plošina ubírající se od skal nad Vltavou u Zlíchova až k nejzápadnějšímu konci butovického hradiště. Z jihu je planina, která je zaplněna převážně poli a částečně též borovým lesem, ohraničena náhlým prudkým srázem skal tvořící levý břeh kaňonu Prokopského údolí. To vyniká nádhernými místy, až romantickými scenériemi, které ovšem nebyly ušetřeny před dobýváním vápence v druhé polovině 19. a první polovině 20. století. Mnohde zbyly pouze velké vyhlodané díry, tomuto osudu neunikla ani mezi Pražany předminulého století proslavená prokopská jeskyně a nad ní dříve stojící kostel.

Prokopské údolí ubíhá až po ostroh již zmíněného butovického hradiště východo - západním směrem (postupujeme-li proti proudu Dalejského potoka), na dně kaňonu pod hradištěm se však stáčí na sever a zanedlouho za vrškem Břekvicí se spojuje s kotlinou, v níž leží Butovice a část Jinonic. Z tohoto místa se v jednom směru rozbíhá nová rozsáhlá pláň ke Stodůlkám. Ve druhém směru se pak krajina zdvíhá a to právě směrem k Vidouli, kde se právě nacházíme.

Jakub Jareš

Pokračování v příštím čísle.

INZERCE

neuron
online
Sponzor barevného čísla
www.297.cz

Přejděte od svého stávajícího poskytovatele Internetu ke společnosti Neuron Online - jediné, co pro to musíte udělat, je vybrat si jeden ze tří tarifů a zavolat nám, vše ostatní zařídíme za vás.

Na základě plné moci vyřídíme výpověď stávající smlouvy a vrátíme případné technické zařízení.

info@297.cz nebo **226 216 906**

NEURONLINE INTERNET NEURONLINE TELEFON NEURONLINE TELEVIZE

VESTAVĚNÉ SKŘÍNĚ

ŠATNY

NÁBYTEK NA MÍRU

STAKO

- RODINNÁ FIRMA S 14-TI LETOU TRADICÍ
- KRÁTKÉ DODACÍ LHŮTY DÍKY VLASTNÍ VÝROBĚ
- GRAFICKÝ NÁVRH + KALKULACE ZDARMA
- JEDNODUCHÝ 3D ON-LINE NÁVRHÁŘ NA STRÁNKÁCH

Na všechny druhy
vestavěného nábytku
SLEVA
33%

STAKO NÁBYTEK NA MÍRU S. R. O.
ŠAFRANKOVA 1243/3
155 00 PRAHA 5
stako@stako.cz, www.stako.cz

PŘEDVÁDĚCÍ STUDIA:
PRAHA 5 – KOŠÍŘE, PLZEŇSKÁ 255/163, TEL.: 257 212 414
PRAHA 7 – HOLEŠOVICE, ARGENTINSKÁ 6, TEL.: 220 876 807

www.stako.cz
stako@stako.cz

PROKOPSKÁ MELANCHOLIE

Sociální sítě na mě chrlí cenné informace o tom, že venku padá sníh, Nohavica zpívá a Lada maluje. Tramvaje nejedou, silničáři pláčou a nosy mrznou. Co že nás to zaskočilo začátkem prosince 2014? Přišla znenadání, jak podlé, ale jako každým rokem i letos, začala zima. A nikdo to nečekal. Za pětadvacet let jsme se nenaučili odklízet sníh, tak jak bychom se mohli naučit demokracii.

Tenká vrstva ledu pokryla asfaltové silnice, chodníky a koleje. Z nebe se sneslo patnáct vloček a pohroma je na světě. Celá republika v čele s hlavním městem slepě tápe v ranním mrazíku a marně čeká na svůj dopravní spoj. Dneska se zkrátka nepojede. Nejedlo se loni a nepojede se ani příští rok. A přitom nemusím být odchován prognostickým ústavem, abych pronesl toto neotřesitelné moudro: příští rok přijde zima zase. A zase nás překvapí.

Nač se rozčilovat. Vždyť je to kapka v moři. Svět skýtá tolik nástrah a problémů, které nám denně hází klacky (někdy klády) pod nohy, a to že v tomhle uspěchaném světě, který se neustále zrychluje, jednou něco nestihnou, je vlastně jistým způsobem osvobozující. A tak se s knihou v podpaží otáčím na patě a zastávku plnou brblajících lidí (Čechů) nechávám za sebou. A tím se povznesen.

První mrazíky kreslí nepravdivé obrazy na okna, poprašek sněhu vyzdobí smutné větve a celý den je přede mnou. Co s ním, kam s ním? Konec roku je za dveřmi a pod nimi se do našich příbytků už pomalu plazí vánoční nálada. Ale je to opravdu tak? Kdyby mi „kalamita“ neznemožnila odcestovat do Prahy (tak našinci nazývají cent-

rum, ale to už přece víme), co bych tam viděl? Konzum v praxi na každém rohu, Santu Clause, stánky s předraženým svařeným kyselým vínem s dvěma cukry, trdelník a údajné slevy. Koledy z všudy přítomných reproduktorů mě dezorientují a smyslů zbavení nakupující s chutí ničí mé čerstvě vyprané tenisky. A jako vrchol všeho se uprostřed města rozsvítí vánoční strom. Tleskejme, hallelujah!

A tak jsem vlastně rád, že se naši silničáři nedokázali vypořádat s těmi patnácti vločkami, které se na nás snesly jako bílá apokalypsa, zachumlávám se do vlněné šály a vyřáším za dobrodružstvím. To se totiž tady, u nás, v Jinonicích vyskytuje opravdu na každém rohu...

Rozlehlé bory Prokopského údolí musí znát starousedlík, mladousedlík i jenom usedlík jako své oblíbené boty. Já osobně k nim chovám vztah takřka posvátný. Před očima stále vidím, jak se Starým Vildou zakopávám poklad, který i s perfektně načrtnutou mapou už nikdy nenalzáme a svým prvním nožem přetvářím obyčejný klacek v magickou hůl. Mezi hromadou kamení hledám trilobity a ze skály tyčící se nad Hlubočepy křičím na svět. O deset let později se s deseti kamarády dělím o placatku rumu a hodnotím nově nabyté tvary spolužaček. A teď, s dvěma dvojkami na krku, jsem zpět. A pořád to tu stále je. Nejsem pamětník, ale jednou jím budu a pevně doufám, že to co na mě svou magií působí dnes, nevyprchá.

Cesta okolo „sračkárny“ směrem k bývalé záchranné

stanici, kde dnes jsou jedinými zviraty jen psi (a lidé), nebo okolo hřbitova, který tajemstvím přímo pulzuje a tisíce světýlek vyznačují cíl cesty každého z nás, přes legendární boule, útvar vytvořen (ne)systematickým bombardováním eM (W), okolo plotu, jenž ohrazuje pověstný vojenský prostor, o kterém jsem toho již na formance vyslechl mnoho, na jedno malé k Halekolovi až dolů. Do Hlubočep. K vesnici ztracené ve městě ještě více než Jinonice. Do země, kde čas se zastavil, a kde možná ještě naleznete tu pravou vánoční náladu. A když tak jdu se vztyčenou hlavou a probírám se minulostí, pláču nad dnešním světem. Pláču nad hromadou dáreků a nad umělohmotným Santou šplhajícími po komině. Pláču nad konzumací. Pláču nad tím, co z nás zbylo.

Ale ne. Nás přece nedostanou. Dnes ještě ne. Vracím se okolo pramene a přehrady zpět do mé rodné vísky a optimismus se vrací. I kdybych měl být poslední svého druhu, vzdát to nemohu. Postavím se rotujícím světu a zkusím zatlačit na druhou stranu. Zavrhnou blikající obchodáky a zrekapitulují uplynulý rok. Sezvu přátelé, uvařím večeri a budu rozjímat. Rozjímat nad tím, jak je všechno v háji, ale ne zas tak moc. Protože za každé situace je zkrátka lepší smát se, než brečet.

Jan Rys

KULTURA – HUDBA

13. 1. Malostranská Beseda, P-1 / 20.30
Roman Dragoun and His Angels

13. 1. Lucerna music bar, P-1 / 21.00
Enter Shikari (UK)

14. 1. Jazz Dock, P-5 / 22.00
Voilà! (chanson-pop-twist)

18. a 19. 1. Jazz Dock, P-5 / 22.00
Peter Lipa Band (SK)

19. 1. Vagon music pub & club, P-1 / 21.00
Záviš - kniže pornofolku

20. 1. MeetFactory, P-5 / 20.00
Tepica (NED) symphonic metal, Dragonforce (UK) power metal

24.1. Malostranská Beseda, P-1 / 20.30
Václav & Jan Neckářovi - exkluzivní akustický koncert

26. 1. Malostranská Beseda, P-1 / 20.30
Pokojové trio (Ivan Hlas, Šlupka Svěrák, Kuhn) host: Tajemoje

28. 1. Lucerna music bar, P-1 / 21.00
Gerard Way (USA)

29. 1. Palác Akropolis, P-3 / 19.30
FESTIVAL - MUSIC SPECTACULAREALEX BANKS (UK) + DARK SKY (UK)
Monkeytown label showcase, Zosobnění ducha berlínské taneční kultury v podání Monkeytown Records.

OŠETŘOVNA ČERVENÉHO KŘÍŽE NA VIDOULI – ČÁST DRUHÁ

PRVNÍ VLASOVCI V PRAZE.

OŠETŘOVNA ČERVENÉHO KŘÍŽE NA VIDOULI, KVĚTNOVÁ REVOLUCE 1945 (DOBOVÁ ČEŠTINA). Sanity se vrátily s nepořízenou neb hlídka byla již zajatá. Nemáme dosti munice ani zbraní, co bude dále? Naši ustoupili za trať místní dráhy asi 250 kroků od naší ošetřovny. Esesmani se stahují již ke Stodůlkám, situace se nám zdá být zoufalou. Nákladní auto, které nám dal k dispozici p. Šimáček, místní zahradník, odváží oba těžce raněné do nemocnice v Motole, ale přes zhotovené a pevné barikády to nejde. Odváží se tudíž za dramatických okolností a po opakovaném náporu střelby přes Jinonice do Sanopsu.

Po ohromném nervovém vypětí, kdy se chystáme, že všechno přestěhujeme do sklepa, přichází zpráva ze Stodůlek, že již přijíždějí na pomoc Vlasovci a že se prudce bojuje u hřbitova stodůleckého. Naše spojka jede ihned tuto zprávu ověřit, ale pro nás to byla chvíle nekonečná, než se vrátí konečně kusá, ale jadrná zpráva: „Přijeli, seskákali z vozidel a ihned do nich.“ Byl to velmi silný předvoj, o jejich stravu a ubytování se postaralo všechno místní obyvatelstvo. Konečně ujednáno příměří, ale střílí se dále, různá stavení hoří. Vlasovci dělostřelci střílí přes naši kolonii z vrchu Vidoule na letiště v Ruzyni. Střídají se stráže a zajatá sanita se konečně vrací.

7. května 1945 - pondělí

Rádia nefungují. Šikovní kluci někde seženou 20 baterek, poslouchá se dále na sluchátka a zkušená směnařka zprávy ihned stenografuje. O deváté hodině spadla v blízkosti Vidoule bomba, zaryla se hluboko do země a později vybuchla. Těžká rána okna vysypala, sanita uhání na místo, raněn našťastí nebyl nikdo. Turbínky znovu úřadují, ale moc se jim nedaří, poškodily jen z palubních zbraní

střechy. Spojka hlásí novou zprávu, že oddíly Vlasovců budou postupovat přímo naší kolonií. Vaří se polévka a káva pro ně i pro naše vyčerpané dobrovolce.

Rychle sehnáno mezi dobrým našim lidem 269 hrnků a příborů pro pohoštění vojáků. Rozdalo se 400 porcí polévky, stejný počet hrnků kávy s chlebem, dar to našeho konsumního družstva Bratrství. V Motole se konečně vzdalo našemu vojsku 650 esesmanů i s plukovníkem. Kýžený okamžik - zbraní, munice a pokrývek konečně nastal dostatek. Z ošetřovny se stává arsenal všeho možného materiálu, který se předává tam, kde je ho nejvíc třeba. V pokrývkách přinesené patrony plníme do zásobníků k okamžitému použití. K naší bezpečnosti ponechali jsme si 36 pušek, dvě strojní pušky a několik granátů. U nás nastal konečně trochu klid, ale v Praze se prý silně bojuje.

Pozorujeme velké ohně v okolí, zejména kolem Chuchle. Právě přichází výzva rozhlasem, který žádá pomoc pro vězně z Terezína, zejména pak šatstvo, prádlo, pokrývky atd. Naše vždy pohotovému občanstvu zabralo naplno a výsledek? Kusů šatstva 271, dvě krabice léků, těž protityfové injekce a jedna krabice obvazů. Téhož dne v 22 hod. odesláno s cedulkou „Věci darované jsou výhradně pro vězně vracející se z Terezína.“ Přes klid zbraní střílí se dál. Po půlnoci nás už posílají ženy spát, což se lépe říká, než dělá. Nervy jsou napjaty po všem, co jsme prožili a co nás ještě čeká. Je bohužel taková doba. „Nemysli na své já, nýbrž jedině na celek.“

8. května 1945 - úterý

Ruzyně definitivně dobytá Vlasovci. Němci letiště opustili úprkem a ani toho moc nepoškodili. Z Prahy však přicházejí zlé zprávy. Některé domy i barikády hoří, eses prý rádí naplno, zabíjejí civilní lid, páchají zvěrstva. Prý již táhnou celé skupiny uprchlíků ven z Prahy s kufříkem v ruce, kočárky a různými jinými zavazadly. Stěhují se do vesnic i do lesů. My u nás opět podáváme polévku, chléb a kávu. V ošetřovně opět převládá ruch, mimo nevolností ošetřujeme i několik méně či více vážnějších případů...

Zdroj: Kronika z restaurace U Petru

Závěr v příštím čísle
INZERCE

TIRÁŽ

JINONICKÝ KURÝR

ČÍSLO 15, ROČNÍK II.

ŠÉFREDAKTOR

SVATOPLUK BARTOŇ

ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA,

GRAFICKÁ ÚPRAVA

MARTIN JAROLÍMEK

KOREKTURA

JANA TATEROVÁ

EDITOR

MILAN LOUCKÝ

KULTURA

LUBOŠ KŘIVANEC

BLOGGER

JAN RYS

SPRÁVA WEBU

ONDŘEJ BÁLINT

ADRESA REDAKCE

ZÁLUSKÉ 94/49

PRAHA 5 – JINONICE

158 00

KONTAKT

redakce@jinonickykuryr.cz

dopisy@jinonickykuryr.cz

608 745 433

608 806 202

 JINONICE LIVE

VYDAVATEL

SVATOPLUK BARTOŇ B+B

PRAHA 5, ZÁLUSKÉ 94/49

PSČ 15800

IČO 40850226

Vychází v nákladu

4 500 ks měsíčně.

Roznášeno do:

3 500 doručovacích adres

1 000 firem v regionu

NA NIŽE UVEDENÉM ÚČTU

PŘIJÍMÁME DOBROVOLNÉ FINANČNÍ

PŘÍSPĚVKY URČENÉ K PODPOŘE

JINONICKÉHO KURÝRA

BANKOVNÍ SPOJENÍ

2400410577 / 2010

FIO BANKA

MK ČR E 21243

NEURONLINE

Spolehlivý internet pro byty, rodinné domy i firmy.

- Ceny internetu od 297,- Kč měsíčně a bez dlouhodobých úvazků.
- Individuální řešení pro kanceláře, obchody či restaurace.
- PRofesionální technická podpora s hotline 24h denně.

www.297.cz / info@297.cz / tel: 226 216 906 nebo gsm: 722 701 091

MIKULÁŠ Z POHLEDU MIKULÁŠE

Když jsem loňského roku ve čtvrtek 5. prosince 2013 odcházel se slzami dojetí v očích z Tyršovy základní školy a mateřské školy, slíbil jsem si i všem krásným učitelkám mateřské školky, že se sem vrátím.

Rok se s rokem sešel, 365 dní jsem se těšil. 185..., 111..., a najednou byl čtvrtek 4. prosince 2014. Vše bylo dohodnuto, kostýmy ráno s dcerou Kačkou, která slíbila účast jako anděl, vyzvedneme u Janičky Taterové, která má ve školce předškoláky.

Nic jsem nepodcenil. Zajel jsem si do Radotína do prodejny Brudra, pro řeznické kalhoty na gumu, které - jak jsem si při jejich zkoušení vzpomněl - mi loni padaly. Vezmu si s sebou provázek a hodím si ho přes rameno a uvážu si na něj gatě, aby se mi to už letos nemohlo stát. První předsevzetí. Večer přijela dcera Kačenka a povídali jsme si. Než jsem usnul, udělal jsem si druhé předsevzetí: musím si vzít kroksy a bílé ponožky k bílým kalhotám. A usnul jsem.

Den s Mikulášem

„... mi, mami, mami,“ uslyšel jsem ráno u vedlejší postele, „... já potřebuju ten stromek do školy, slíbil jsem to.“ Kuba slíbil ve škole, že přinese stromek. „JÁ ti ho tam ODVEZU AUTEM,“ děla maminka, a tentokrát neměla pravdu. Upadl jsem opět do říše snů, ve kterém jsem jel na žira...

Dup - chro, dup - chro... Zdálo se mi, že přítelkyně jde po dřevěných schodech lučňěji, než kdykoli jindy. I uchopení za kliku dveří ložnice bylo silnější, než jindy. „Miláčku, HODÍŠ do školy Kubovi TEN STROMEK?“

Můj pečlivě připravený plán, kdy vstanu v 8.20 a vše stihnu, včetně holení, byl ten tam. Bylo 7.50. Vstát, ponožky, trenýrky, triko, kalhoty, zuby vyčistit, obličej omýt, oholit, utřít, léky, buchtu, zapít, svetr, doklady, bundu, auto, vyjet, stromek naložit, odvézt. Vlétám do dveří Kubovy třídy. Kuba září jak

sluníčko na obloze nebo jako měsíček na hnoji.

Pozdrav. Stromek do kouta. Sprint po schodech dolů, kde potkávám nejúžasnější učitelku, jaká kdy Kubu učila, paní učitelku Hanslíkovou. Anděl, napadá mne. Přeje mi krásné adventní období.

Opětuji a přeji jí hezký den a ona odchází s dětmi ven, protože do jejich třídy se už valí velké okno. Potkávám školníka pana Poustku. „Do kdy to budou dělat?“, ptám se. „Do dvacátýho,“ odvěti a dodává: „Snad by měli být hotoví...“ Dívám se na zašedlé stěny a obdivuji ty lidi kolem, mě stačilo malování předminulý týden.

Auto, jednička, dvojka, trojka, jsem doma, naložit Kačku, nezapomenout na kalhoty. Janička - naložit oblečení, auto, berla, školka, vjet, zaparkovat. A už se valí čert Martin Ryšavý. Je to můj spolužák ze základní školy, chodil o rok výš, bezvadný kluk.

Vyložit, převléknout. Ale moje předsevzetí o bílých ponožkách je totálně pryč, na nohách se totiž skvějí černé ponožky, které vůbec neladí s mikulášským oblečením.

Jde se na to

Vyrazím s berlou na chodbu bos. „Počkej, nemůžeš jít bos,“ říká mi Jana, a pokračuje: „Jak to vysvětlím předškolákům, že jsi bos?“ Ze jsem debil a vzal si černé ponožky, to by asi neprošlo, napadá mne však spásná myšlenka: „Svatí muži chodí bosi.“ A samotného mne překvapí, co jsem si to zase vymyslel. A že to je vlastně pravda.

Začínáme u drobečků. Z dopisu od paní učitelky vím, kdo zlobil, nechtěl jíst, bral ostatním dětem hračky, nechoval se dobře. Povídám jim, tu a tam čert zachrastí řetězem, drobci se leknou a paní učitelky je konejší. Pár slziček - ale snad nás nikdo nezažaluje za psychické týrání dětí, jak je dneska zvykem všude a ve všem kvůli každému prdu. Máme to za sebou, anděl dává se mnou dárky, čert se zdržuje v pozadí.

Moje kalhoty! Jsou v půli stehén. Snažím se odejít ze třídy a nedat na sobě nic znát. Po tváři mi tečou kapky hrůzy. V puse mám asi kilo štětiněk z mikulášských vousů a začíná se mi z nich zvedat žaludek. Potáhnu kalhoty, vzpomenu si na předsevzetí o provázku k držení

kalhot, propláchnu ústní dutinu - a jdeme na druhé oddělení. Tady si uvědomím, že tam, kam jde čert, se zvyšuje vzdálenost dětí od něj. Stále po něm vzhlížejí očima.

Jdeme do třídy paní vedoucí, která mi dává seznam a klade na srdce, koho mám pokárat. Poté sedá ke klavíru a slyšíme dvě vtipné a pěkně dětským sborem zazpívané písničky. Nikdo se neptá na moje bosé nohy a obří palce, které vypadají, jako by mi je půjčil Gimli z Pána prstenů, říkám si pod vousy.

Poslední dějství

A nakonec se jde k předškolákům. Musím říct, že ačkoli mne loni dostaly nejmenší děti, tentokrát jsou to ty největší. Viníci a největší zlobilové, aniž jsou ještě jmenování, vzlývají už dopředu. Nejkrásnější jsou dvojčátka, která jsou - jak si myslím - jedna po mamince a druhá po tatínkovi, jinak jsou stejně velké, stejně oblečené a když k nim Kačka vykročí, chytají se jí za prsty. Přidávají se i ostatní děvčátka, anděl má ale prstů jen deset. Všechny děti zírají na čerta chrastícího řetězem. Nakonec ale vše dobře skončí - děti dostanou své dárky a řeknou nám básničku. Nejlepší ze všech, ani paní učitelky nemusejí napovídat. Inu, už jsou to skoro školáci.

Beru si boty na bosé nohy a jdeme se převléknout. Ještě před tím přichází paní učitelka, že chlapcům z druhého oddělení opět narostlo sebevědomí... Po chvíli pobytu čerta ve třídě je učitelkám zase o trochu veseleji. Nevím, kde v sobě čtyřleté děti berou tolik agrese vůči ostatním. Nechápu.

Za chvíli jdou děti ven. Slyším naše dva „borce“, jak si vyprávějí: „A já šemšešerta vůbec nebál.“ „Já takině.“ A právě kolem jde školník, a povídá: „Hoši, právě před chvílí si čert ze školy odnesl tři kluky ze čtvrté třídy, že zlobili.“ Hoši sklápějí oči, berou se za ruce a vyrazí na vycházku. Jak dlouho to asi v nich zůstane?

Uvědomuji si, že bych si měl konečně sundat vousy a vypláchnout si pusy. Nasazuji si zase černé ponožky, dáváme sušit propocené oděvy, Soňa Müllerová - školnice v MŠ - si je od nás bere a postará se o ně.

Děkuji všem, co půjčili kostýmy, balili věci do sáčků pro děti, paním učitelkám, Kačce za roli anděla i Martinovi - za roli čerta.

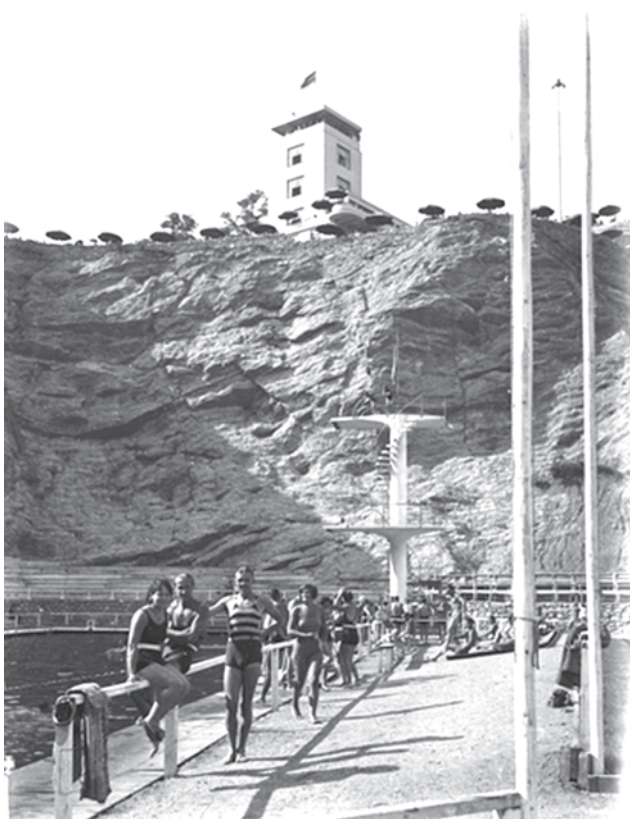
Za rok určitě zase znova!

Milan Loucký

Originál najdete na:

www.sux.cz/6884

PRAŽSKÉ PLOVÁRNY V PADESÁTÝCH LETECH

BARRANDOVSKÉ TERASY V DOBÁCH SVÉ NEJVĚTŠÍ SLÁVY.

Různých „plivátek“, jak se říkalo malým bazénům nebo starým požárním nádržím ještě od války, bylo dost, ale to nebyly oficiální plovárny, i když i tam bylo plno. Je zajímavé, že se o ně nikdo nestaral ani tam nespaly chlór a nepamatují, že by někdo na základě koupání onemocněl.

Jedna kouzelná plovárna byla v Prokopském údolí, v místě, kde je cesta směrem do Klukovic. Dalejší potok zde byl přehrazen a obě strany byly vybetonovány a tak vzniklo klasické koupaliště, i když zcela atypické. Hloubka byla všude stejná, asi 150 cm. Nad vámi se tyčily vysoké vápencové skály, na nichž byl vidět vchod do velké jeskyně. Ti, kdo to znali, by jistě potvrdili, že to bylo jedno z nejkrásnějších a nejmagičtějších koupališť v Praze. Navíc přes cestu a za podchodem pod železniční trať byla malebná hospůdka, kde měli levné klobásy a dobré pivo – zkrátka nenapodobitelné. Aby nostalgicky naladěný čtenář neztratil iluze, nebudu zde popisovat, co z této perly zbylo.

Avšak v „Prokopáku“ byla ještě jedna taková perla, a sice jezírko, které se skrývalo mezi vysokými skalami, kde se na jedné z nich tyčila zkroucená, ale hrdá hruška, která byla léta typickým znamením toho skvostu. V jezírku byla nádherná zelená voda, a protože to tam mnoho lidí neznalo, byl tam skutečný klid. Nám klukům bylo ře-

čeno, že jezírko je tak hluboké, že nemá dno a protože jsme tomu věřili, měli jsme k němu zvláštní úctu. Voda byla průzračná a nebyla moc studená. Unikátem bylo, že se tam všude vyskytovaly zkameněliny, hlavně trilobitů. Zkrátka pohádka. Konec této pohádky učinili komunisti, když se Prokopské údolí, včetně jezírka, na dlouhá léta uzavřelo, aby se tam ve dne v noci pracovalo a dovalo za účelem postavení nějakých vojenských zařízení, o nichž dodnes málokdo něco ví. Prý jsou tam kilometrové chodby a kdo ví, co ještě. Nyní je již jezírko přístupné, ale kdo ho znal před tím, potvrdí, že jeho teh-

dejší krása a kouzlo jsou tytam a navíc – trilobita ani jinou zkamenělinu jsem tam nenašel, i když jsem tam asi šest hodin hledal.

Avšak největší klenot jsem si nechal na konec. Mám zvláštní vztah k Barrandovu – a to ne proto, že tam bydlím, ale že nás rodiče už od malinka pravidelně vodili na procházky právě tam. Před šesti lety jsem se svým přítelem Zdeňkem Bauerem vydal článek, kde jsem se zmínil o tomto skvostu Prahy v souvislosti s výročím Joachina Barranda (článek je možné najít na adrese www.sux.cz/45c0). A právě s touto lokalitou bylo spojeno koupaliště, které bylo svou polohou a vzhledem tak zvláštní, že je těžké pochopit, proč někdo dopustil jeho devastaci. (Ještě dnes je možné zaregistrovat ve stromy zarostlém klínu mezi skalami zbytky skokanské věže. Ve filmu pro pamětníky Poslední mohykán z roku 1947 je plovárna dobře vidět a dokonce herec Jarda Mareš tam tehdy – ale jen na oko – vyhrál závod v plavání.)

Tato plovárna měla dva úhly pohledu. Jeden byl od Vltavy, tedy z dnešní Strakonické silnice, a druhý, daleko nádhernější, byl z barrandovských teras a vlastně z baru Trilobit. Těžko to popsat, ale v některých filmových ukázkách ze staré doby by jistě pan Časlavský našel záběry na tento skvost.

Na tehdejší dobu byla plovárna velmi moderní. Měla své pohodlné kabiny a jiné různé vymoženosti. Unikátní byla skokanská věž. To

jsme před tím nikde neviděli. Výška deset metrů. Mnozí lidé tam chodili kvůli tomu, aby viděli jednotlivé odvážlivce, kteří více či méně dobře uměli skákat z této úžasné výšky.

A tady se zastavím, protože se k této skokanské věži váže jedna historika. Mohlo to být tak v roce 1954, když na tuto plovárnu začal chodit můj kamarád, který byl velmi odvážný a svoji odvahu už prokázal jako udatný „bojovník“ v „košířských“ válkách a který se pak později stal mistrem republiky v boxu. Vyprávěl mi, že objevil bezvadnou plovárnu, kde je skokanská věž, která je tak vysoká, že se lidé z té výšky zdají maličci a že on z ní skočil. Šli jsme tedy na plovárnu spolu. Byl jsem nadšený, jaká krása to byla mezi rozeklanými skalami a barrandovskými terasami nad námi. „No ale ta věž, ta je taky dobrá“, pronesl jsem větu podobnou té, kterou pronesla vědma v pohádce Princezna ze mlejna. Zkrátka senzace. Ale krása z mého pohledu začala vprchávat, když mně Milan řekl: „Tak, srabe, teď vylez nahoru a skoč!“ Řekl jsem, že si nejdřív musím trochu zaplavat. A tady byl první problém. Tak studenou vodu jsem ještě na žádném koupališti nepoznal. Ta trocha odvahy, kterou jsem měl před tím, mně zmrzla na rtech. „Tak co je?“ říkal Milan. „Nejdřív skoč ty,“ odpověděl jsem.

On začal lézt nahoru, a když tam byl, tak jsem ho viděl jako „mravence“. Několikrát přišel k okraji, pak zase zpět a – skočil, samozřejmě po nohou. Když vyplaval a byla vlastně řada na mně, měl jsem srdce v plavkách. Začal jsem tedy stoupat po schůdkách. V polovině jsem se podíval dolů a samozřejmě hned slezl. „Nejseš můj brácha, ale srab,“ řekl Milan. Začal jsem lézt nahoru a nedíval se dolů. Cesta trvala „věčnost“. Když jsem pohlédl dolů, zdálo se mně, že je bazén tak malý, že se do něho nemohu trefit. Byl bych tam stál až do zavření koupaliště, ale naléhání „ze země“ bylo tak silné, že jsem musel udělat životní rozhodnutí a v duchu jsem se loučil se všemi kamarády. Nejdřív jsem si sedl na kraj, abych snížil výšku, ale to nebylo znát. Nebudu to prodlužovat, zkrátka nakonec jsem skočil. Zdálo se mně, že nikdy nedopadnu a najednou hrozná rána a protože jsem měl otevřené dlaně, pářily mě, jako bych dal ruce na rozžhavenou pánev. Když jsem vyplaval, bylo mně horko a vodu jsem vůbec nevnímal. Od té doby jsem již nikdy na věž nelezl – a to jsem se nikdy nebál zubaře na rozdíl od Milana, který si nechal zkazit většinu zubů, než aby šel k zubaři.

Když jsem psal tuto povídku, tak jsem v tomto místě psaní přerušil na několik dnů, než se dostanu k tomu, že si udělám výlet do tohoto místa. Vybral jsem si včerejší odpoledne. „Vyhrabal“ jsem pohorky, dobře se oblékl a vzal jsem si svůj lovecký tesák, protože jsem nevěděl, čím se budu muset probít. Vystoupil jsem z tramvaje ve stanici Hlubočepy a dal jsem se po cyklistické stezce směrem do Chuchle. Podešel jsem Barrandovskou spojkou a první, co jsem viděl, byla kaplička „na Křenkově“ (samozřejmě zdevastovaná), kterou v roce 1742 postavila francouzská vojska jako prachárnu a později v roce 1847 byla použita jako kaple po neštěstí, které se událo v lomu, co byl nad ní. Pak jsem minul zdevastovanou budovu, která kdysi sloužila jako příslušenství k plovárně. A konečně jsem po chvíli přišel do místa, které bylo zcela zarostlé a mezi stromy se tyčilo torzo skokanské věže. Prošel jsem mezi křovím a došel k bazénu, který ještě teď uchvátí svou hloubkou. Na dně byla vidět asi dvě ohniště, vyrůstající pruty a nějaké haraburdí. Na druhé straně jsou ještě zbytky startovních bloků. Připadal jsem si jak na hřbitově a bylo mi z toho smutno. Barrandov se

opět stává světově známým, vzhledem k novým ateliérům, a tak by se rozhodně celý areál stal více než důstojným soupeřem těch nejnávštěvovanějších míst v Praze.

Nemohu jako Pražák pochopit, proč tato nenapodobitelná scenerie Barrandova nebyla zachována. (Handrkování majitelů areálu, jehož součástí je Trilobit bar, terasy a také bazén, nevedlo k žádným výsledkům i přes sliby, že vše bude dáno do původního stavu.) A to už v roce 1988 byl celý barrandovský areál včetně bazénu prohlášen za národní kulturní památku. Je pro mě dost nepochopitelné, že v tomto případě nezasáhl stát i za cenu odkoupení tohoto areálu, který i vzhledem k světovému věhlasu Barrandova a také Joachina Barranda skutečně národní kulturní památkou je. Co k této vzpomínce říci závěrem?

Dnes jsou k dispozici různé kryté i otevřené bazény, aquaparky se všemi možnými i nemožnými atrakcemi, ale tomu původnímu koupání ve staré dobré Vltavě se to rozhodně, alespoň

romantikou, nevyrovná.

Chtěl jsem jen pamětníkům připomenout některé plovárny a koupaliště a těm mladším přiblížit trochu tu dobu, kdy sice nebylo tolik moderních koupališť se všemi pohodlnými doplňky, ale svou krásu a kouzlo měly přinejmenším stejné.

Jaroslav Boudný

SOUCASNÝ STAV BARRANDOVSKÝCH TERAS.

FOTO: MARTIN JAROLÍMEK

CITÁT MĚSÍCE

„Že vždy nedostaneme, co chceme, je někdy obrovské štěstí“

– Dalajlama –

PRANOSTIKY

„Prosinec proměnlivý a vlahý, nedělá nám zima těžké hlavy.“

„Pošmurný prosinec dobré je znamení pro sady, lučiny i všechno osení.“

ZÁHADA V COTTON BARU V JINONICÍCH – POKRAČOVÁNÍ

PAN PRIMÁŘ SI MĚ BERE STRANOU. „Co se stalo, že doktor právě u vás tak náhle zkolaboval?“ Říkám, že jen pročítal nějakou smlouvu... „A bylo mu nevolno už před tím?“ ptá se a trochu to nedokáže pochopit. „Myslím, že byl úplně v pohodě a cestou ke mně v autě ještě vtipkoval, jak se těší na víkend k nám na chatu a chytání ryb.“ „To je zvláštní, je můj letitý pacient, léky bere předpisově, přiměřeně sportuje, dodržuje životosprávu,

třeba se mu jen porouchal kardiostimulátor a za pár dní bude snad fit.“

Je nad ránem a vracím se do suterénu parkoviště polikliniky. Pokaždé dnes, když někde stojím, všímám si nenápadného bílého auta s neprůhlednou folií na sklech, možná jsem přetažený a mám asi flashback nebo je to prostě souhra náhod. Cestou po dálnici na Prahu si opakuji, co se vlastně poslední dobou stalo. Právník mi kolabuje, když si čte úplně srandovní smlouvu, chtějí mi rozvrtat kus Cotton Baru a pořád nechápu vlastně proč.

Dálnice je skoro prázdná, trochu se projedu, i když mi adrenalin zatím ještě nechybí. Z polikliniky v Berouně dávám Rozvadovskou spojkou za devět minut. Už se vidím ve vaně, poslední semafor a zase bílé auto vedle mě a řidič není vidět, uf..., už ať jsem doma.

Před obědem mi volají ze servisu, kde jsem měl pravidelnou garanční kontrolu, budu u vás do třiceti minut a nezlobte se, zaspal jsem. Cestou domů mám potřebu se trochu projít, dříve tu byla jen pole, přemyslím si, dnes beton, sklo a asfaltová parkoviště plná aut.

Cestou vidím rybníky, kde jsme si jako děti pouštěly lodky z papíru, chytaly ryby na vlascem omotaný klacek, kdo neměl kolo, žízaly a prak, musel být prostě doma. Nostalgicky koukám na prosklenou kancelářskou budovu, kde bývala hráz tzv. rákosáku, jak jsme přezdívali toto vodní dílo.

Cestou do ulice vidím několik modrých majáčků... jejich svit mě trochu oslepuje, hasiči - záchranka - policie. To je sestava, říkám si, krve by se ve mně nedořezal, když zjišťuji, že v Cotton Baru je zase nějaký problém...

eS

JINONICE POTŘEBUJÍ SVŮJ ZNAK

TAK JSME SE PŘI JEDNOM ZAJÍMAVÉM semináři dozvěděli, že Jinoničtí obyvatelé mají nárok na svůj erb a třeba i vlajku. Je tu sice jeden erb, ale jen Schwarzenbergů na fasádě Jinonického dvorce. Proto jsme se rozhodli informovat jinonické čtenáře o naší myšlence, zkusit nějaký vymyslet. Případné návrhy či nápady prosím zasílejte na redakční e-mail.

Erb by měl být jednoduchý, výstižný, snadno zapamatovatelný a provedený maximálně ve třech barvách. Pokud se ovšem pustíte přímo do vlastního návrhu, je nutné dodržet heraldická pravidla.

To že máme úřad na Smíchovské radnici, která erb má, prý vůbec nevdá – Košíře už také mají svůj erb. O zanesení do matrik a vše potřebné se postará redakce Jinonického Kurýra.

Přibližně do ledna či února příštího roku bude probíhat shromažďování návrhů, které následně vyvrcholí veřejným referendem v Jinonicích a vítězný erb se stane jejich symbolem.

Návrhy

Taktéž přikládáme čtyři hotové návrhy erbu (autor Martin Jarolímek), které se skládají ze dvou barevných

částí oddělených zlatem. Zelená barva zde symbolizuje přírodu a zeleň, které je v Jinonicích našťastí stále dostatek. Modrá barva poté symbolizuje soustavu rybníků a obecně vodstvo. Symboly se zde nacházejí celkem tři, zvonice kostela Svatého Vavřince na hřbitově v Butovicích, jakožto připomenutí dávné historie. Dále pak slavný hvězdicový motor Walter připomínající ne tak dávnou minulost Walterovy továrny v Jinonicích. Posledním symbolem je pak ještě i pivní sud, připomínající působení Schwarzenbergů v Jinonicích.

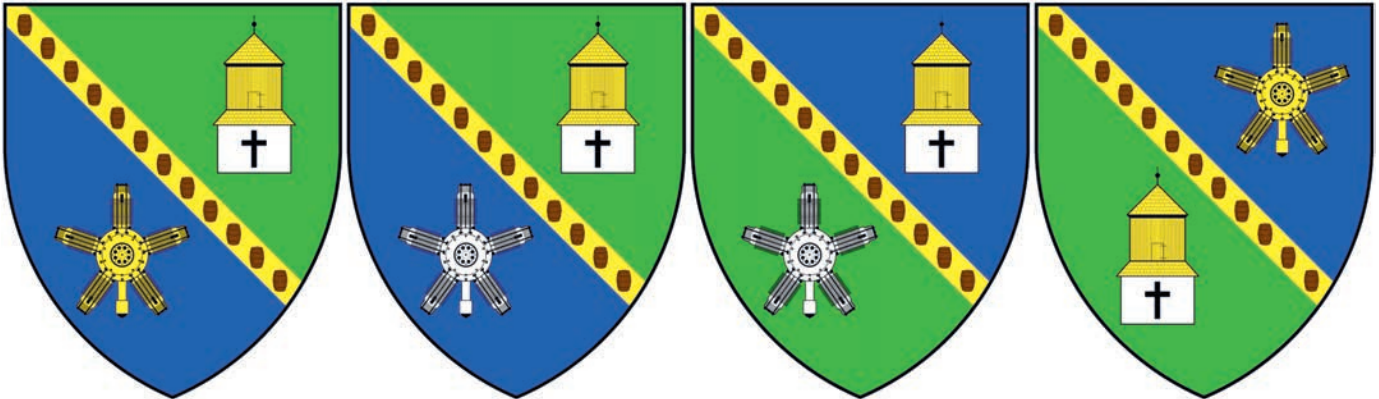
Vaše redakce

1

2

3

4

NÁVRHY ERBU JINONIC, AUTOR MARTIN JAROLÍMEK.

Dne
19. 11. 2014
odešel náš dobrý
kamarád
Petr Horníček
narozen
29. 6. 1949
Čendo, odpočivej
v pokoji.

INZERCE

aircon AIRCON CLIMA CZ, s.r.o.
← CLIMA CZ → Klimatizace a tepelná čerpadla
za rozumnou cenu přímo od dovozce a výrobce
a kvalita s 3letou zárukou.
Najdete nás v Praze 5 – Jinonicích, ulici Pekařská 12.
Neváhejte navštívit naše int.stránky www.airconclima.cz
V případě jakýchkoliv dotazů jsme Vám plně k dispozici
na čísle: 737 812 694
mailu: info@airconclima.cz
Těšíme se na Vás!

INZERCE

Big and Beautiful
BUTIK PRO BOUBELKY 42-58
PODNIKOVÁ PRODEJNA JE ZDE!
BUSINESS PARK KOŠÍŘE
JINONICKÁ 80, PRAHA 5
BUDOVA B
PARKOVÁNÍ V AREÁLU
MHD BUS ZAST. POD ŠMUKÝRKOU
WWW.BIGANDBEAUTIFUL.CZ

NYNÍ SLEVY AŽ 50%!
PLATÍ DO VYPRODÁNÍ ZASOB!

POSKYTUJÍ PŮJČKY BEZ RUČITELE
HOTOVOST AŽ 50 000 Kč NA COKOLIV
☎ +420 730 587 864

Czech Rent Coach

Mezinárodní a vnitrostátní autobusová doprava a přeprava osob
Soukromé i firemní akce, transfery, výlety, svatby, večírky a okružní
jízdy automobilem Mercedes Sprinter pro 19 osob.
tel.: 775 282 557
info@czechrentcoach.com
www.czechrentcoach.com